

Minister dog alligevel vil være i Stand til at tage imod — skønt jeg jo paa Forhaand ved, at han ikke er saa særlig lysten efter dem — da nu hele Finansudvalget og — det føler jeg mig overbevist om — det store Flertal af dette Ting ville kunne stemme for disse Ændringer.

N. Andersen: Den ærede Ordfører spurgte om, hvilken Sikkerhed vi have for at faa den rette Mand paa den rette Plads, hvis man stiller et større Beløb til Ministerens Raadighed. Det forekommer mig, at denne Tvivl maa nærmest betragtes som et Mistillidsvotum til den Minister, som skal træffe Bestemmelsen. Thi det er dog indlysende, at jo bedre og fordelagtigere Vilkaar den paagældende Minister har Myndighed til at byde, desto sikrere er det dog, at han kan faa den bedste Mand til at udføre Gerningen. Dette synes jeg ligger saa nær, dette er en saa praktisk Synsmaade, at jeg ikke forstaar, at den ærede Ordfører kan være i nogen som helst Tvivl derom.

Den ærede Ordfører kom ved at omtale den ene af de nuværende Kommissarier, Kammerherre Tobiesen, til at sige, at denne Mand var kommen fra et lille Herredsfogedembede og derfra var bleven Indenrigsminister. Nej, det er ikke rigtigt, der husker den ærede Ordfører alligevel betydelig fejl. Tobiesen havde siddet i flere Aar som Departementschef i Indenrigsministeriet, da han af Fonnesbech blev anmodet om at træde ind i Ministeriet som Indenrigsminister. Den ærede Ordfører vil jo nok erindre, at Tobiesens Minister-tid var af ret kort Varighed, men han kom ikke saa uforberedt til sin Plads som Kommissarius, som den ærede Ordfører vilde give det Udseende af. Han havde nemlig allerede, før han blev Minister, som Departementschef haft saa betydeligt med Jernbanespørgsmaal at gøre, at det var ganske naturligt, at han, da han traadte af som Minister og ikke igen vilde træde ind i Stillingen som Departementschef, fik yderligere med Jernbanespørgsmaal at gøre. Dertil var han netop særdeles vel egnet.

Saa var den ærede Ordfører noget forbavset over, at jeg i sin Tid i Jernbanekommissionen kunde være med til at stille Forslag om at lønne Kommissarierne med 5,000 Kr., medens jeg nu finder, at 6,000 Kr. er for lidt. Ja, det er vist gaaget den ærede Ordfører vel adskillige Gange i hans politiske Tid, som det gik mig den Gang, at ogsaa han er gaaget med til et Forslag,

som han i det givne Øjeblik ansaa for det forstandigste. Saaledes gik det i alt Fald flere af os, der udgjorde Flertallet i Kommissionen, angaaende dette Spørgsmaal. Vi gik med til et meget moderat Forslag til Lønninger for et modvirke det Forslag, der kom frem fra anden Side, og som vi absolut ikke kunde anse for acceptabelt. Vi gik saa langt ned med Kravene, saa vi havde Udsigt til at faa saa mange af Kommissionens Medlemmer med dertil, at der blev et Flertal. Det er af de Ting, som man ellers i Almindelighed ikke omtaler, men da Kommissionen er afdød for flere Aar siden, kan det vel ikke være urigtigt, da man fra anden Side er kommen ind paa disse Spørgsmaal, at sige, hvordan det egentlig forholder sig.

Jeg er fremdeles af den Mening, at jeg aldeles ikke tvivler om, at Ministeren med Lethed til enhver Tid vil faa Mænd til at overtage Kommissariatsgerningen for det Beløb, som Finansudvalget har foreslaaet. Men jeg er fremdeles i meget stærk Tvivl om, at det er økonomisk rigtigt overfor Statskassen at gaa til en Nedsættelse, idet jeg fremdeles maa mene, at jo bedre man betaler, jo større Udsigt er der til at faa den bedste Mand til at udføre den paagældende Gerning, og den er vigtig nok til, at et Par Tusinde Kr. mere eller mindre ingen Rolle spille.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hage): De Ændringsforslag, som Finansudvalget har stillet, gaa ud paa tre Ting. For det første at nedsætte Lønningerne, for det andet at fastslaa, at den ene Kommissarius skal have Bopæl i Jylland, specielt i Aarhus, og for det tredje at bestemme, at Loven skal være fuldt gennemført efter 5 Aars Forløb. Det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) udtalte, at alle disse Ændringer syntes ham at være væsentlige Forbedringer. Det gør mig ondt at maatte sige, at min Opfattelse er lige den modsatte. De ere Forringelser af Lovforslaget, og til Dels forringe de endog Lovforslaget i betænkelig Grad. Hvad den sidste Bestemmelse angaar, gælder dette naturligvis mindst. Det drejer sig om en Overgangsbestemmelse, der ikke berører selve den permanente Ordning, som Lovforslaget tilsigter at indføre. Det er et Spørgsmaal om Billighedshensyn. Vil man anse det for rigtigt, at de Mænd, der for Øjeblikket sidde som Kommissarier — et vist Antal Amtmænd —, at de efter 5 Aars Forløb skulle give Afkald paa disse Stillinger, saa vil Ved-